



**DÜVERÄ
AZZA HROB**

DAVID ROLLINS



David Rollins

**DŮVĚRA
AŽ ZA HROB**

TALPRESS

Copyright © 2005 by David Rollins
Translation © 2013 by Jan Krejčí

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-526-7

Ve vládních výborech musíme dávat pozor hromadění neoprávněného vlivu, ať vědomě, či nevědomky, vojensko-průmyslového komplexu. Možnost katastrofálního nárůstu nepatřičné moci tu je a bude přetrvávat.

Dwight D. Eisenhower, proslov na rozloučenou
17. leden 1961

Chtěl bych vám připomenout, že extrémismus při obraně svobody není hřích. A dovolte mi, abych vám rovněž připomněl, že ani umírněnost ve snaze dosáhnout spravedlnosti není žádná ctnost.

Barry Goldwater, americký republikán

Spící rozum přivolává nestvůry

Goya

Pokorní to nechtějí.

Anonym

PODĚKOVÁNÍ

Chci zde poděkovat několika lidem, bez jejichž pomoci anebo odborných rad by tento příběh zemřel.

Podplukovník Keith, což není jeho pravé jméno, v současné době slouží s Armádou Spojených států někde v Asii. Taky sloužil v armádní službě kriminálního vyšetřování. Trápil jsem pplk. Keitha s ujasněním některých problémů denně po celý rok.

Druhý na seznamu je major Woody, což taky není jeho skutečné jméno, z Amerického vojenského letectva (ve výslužbě). Major létal s F-16 z Ramsteinu, jednoho z klíčových míst v románu, a zajistil, aby se vyprávění vztahující se k základně neodchýlilo příliš daleko od zamýšleného kurzu.

Allan má několik důležitých kontaktů na Ministerstvu obrany Spojených států, což je důvod, proč jsem neuvedl jeho plné jméno. Allan četl rukopis a nasměroval mě několika zajímavými směry.

Před dvanácti měsíci

Desátník Dante P. Ambrose vylezl na přední sedadlo hummeru vedle řidiče. Byl rád, že je venku na slunci. Černá pleť se mu leskla v místech, kde pot odplavil jemný světle hnědý písek, který pokrýval v Iráku všechno. Jeden čůrek potu vyřízl údolí vrstvami písku na jeho čele jako Tigrid pouští.

Za jeho zády bručel seržant Peyton Scott, jak se snažil uvelebit na zadním sedadle. Košile a kalhoty se mu lepily na kůži. Když seděl, tlačila ho keramická destička ve vestě do brady a omezovala ho v pohybu. Cítil se jako svázaný vepř. Pomyslel si, že mu už chybí jedině jablko v hubě. „Co takhle kafe?“ zeptal se.

„Nemáme kafe. Máme čaj,“ odpověděl desátník Ambrose.

„Co?“ zeptal se kdosi.

„Čaj? Co je to za teplý pití?“ vrčel někdo jiný.

„Zasranej čaj?“ ozval se další.

Ambrose pokrčil rameny. „Nechcete, tak nechte bejt. Vypiju si ho sám.“

„Co je špatnýho na kafi?“ chtěl vědět Peyton.

„Nic,“ odpověděl Ambrose. „Ale... v Indii se prostě pije čaj. Víte, je tam pořádný horko a mají za sebou tisíce let souvislý civilizace. Za tu dobu zjistili, že čaj vás ochladí, lidi. Chápete, co říkám?“

„Že ty sis zase listoval v tom *Reader's Digestu*, co?“ zeptal se jeden z mužů. „A naučil se hromadu nepoužitelnejch blbostí.“

„Když jsou tak zatraceně chytrí, desátníku,“ ozval se zezadu další muž, „tak jak to, že nevymysleli atomovou bombu?“

„Ty myslíš, že vymyslet atomovku byla chytrá věc?“ poznal další voják.

Řidič to zvažoval. „Ať tak nebo onak, jsou dost chytrí, aby se vyhnuli tady tomu průseru.“

„Tak jo, tak jo,“ připustil Peyton. „Zkusím to.“

„Správně, šéfe.“ Ambrose vzal plechový hrnek z úchytky za oknem a spálil si konečky prstů. „Do prdele!“ zasyčel a na pár vteřin si prsty strčil do úst. Pár mužů se zasmálo. Ambrose zanařoval znovu a pak plivl ven, aby se zbavil písku, který měl na prstech. Podruhé už byl se šálkem opatrnější. Okraj vzal do kusu hadru. Vojáci používali přední sklo hummeru k soustředění a zesílení slunečního tepla, to ovšem bylo stěžejní zapotřebí. Samotný vzduch byl dost horký, aby se na laku dělaly puchýře.

Slunce, které spalovalo Bagdád v květnu, bylo nemilosrdným a nesmiřitelným nepřítelem a bojovou uniformu námořní pěchoty – bojové boty, konopné popruhy, ochranné vesty a kevlarové přílby – zcela poráželo. A s postupem času se to jenom zhoršovalo. Jedinou obranou byl dostatek pitné vody a pilulky se solí, pocení a na suchou, rozpraskanou kůži za varlaty si plácat antiseptickou mast. Muži brblali a stěžovali si na poměry, což je právem reptajících.

Teď už se zbytek mužů nacpal do hummeru a házeli hrnky na přední sedadlo, aby jim je desátník Ambrose naplnil. Naléval silně oslazený nápoj a šálky jim vracel. Muži čaj do sebe rychle hodili, spálili si jazyk a nadávali.

Rota Alfa neztratila jediného muže – nikdo neutrpěl dokonce ani škrábnutí – od nasazení v Iráku už více než před rokem. Tím se mohla pochlubit málokterá jednotka Síly Spojených národů, ke kterým brigáda námořní pěchoty patřila, dostávaly od povstalců zabrat, ale rota Alfa byla opatrná. A taky měla štěstí. Zatím. Hlídka, kterou končili, se příliš nelišila od tolika jiných. Bez mimořádných událostí. Měli prohledat několik bloků v chudé rezidenční oblasti. Hledat a zabavovat zbraně. Nic

venašli, ale každý věděl, že místo je zaplavené starými AK-47, pistolemi, granátometry, dokonce i samopaly MP-5 a americkými útočnými puškami M16 – protože vždycky, když tu byla svatba nebo vyhrálo národní fotbalové mužstvo nebo někde došlo k velkému výbuchu, zbraně se objevily a začaly na oslavu pálit do nebe. Kulky se vždycky vrátily na zem, a když se tak stalo, byly stejně smrtelné jako mířené střely. Bagdád byl něco jako šílený spaghetti western. Seržant Scott tomu říkal „kusku-sový western na cracku“.

„Tak jo, vraťme se na ranč,“ navrhl Scott. Řidiči to nemusel říkat dvakrát. Hned sešlápl plynový pedál. Hummer se rozjel. Pneumatiky křupaly na povrchu silnice pokryté drceným betonem, šterkem a kousky obalů bomb. Nedávno tu totiž došlo k menší ozbrojené srážce. Scott pozoroval ubíhající cestu dírou ve dveřích, jednou z mnoha, které zůstaly po šrapnelech, posbíraných během předešlých hlídek, když vozidlo používala jiná jednotka. Pohyb a horko měly mírně hypnotizující účinek a Scottovy myšlenky pomalu zabloudily k vyhlídce na sprchu, až se vrátí do relativního bezpečí základny. Bylo celkem běžné, že místní posílali přes zeď projektily z minometu či podomácku vyrobené rakety, ale ty si zřídka vyžádaly nějaké životy. Bylo to něco, s čím se člověk prostě musel smířit, asi jako s mouchami nebo vedrem. Ale na chladnou vodu ve sprše, odplavující pot, špínu a ten prokletý písek, na to se mohl člověk těšit.

Konvoj čtyř vozidel se proplétal mezi světle hnědými obydlími natěsnanými na sebe, až to vypadalo, že z úzké cesty byl vymačkán i vzduch. Scott slyšel Ambrose: „Co to do prdele?“ a ta slova ho vytrhla ze zasnění „Špatně jsi zabočil, mariňáku?“ ptal se Ambrose řidiče. Hummer musel zastavit, protože mu cestu blokoval ohořelý vrak auta.

„Ne, desátníku. Jedu zpátky podle GPS, a pokud ten krám nelže, touhle cestou jsme přijeli.“

Ulička byla úzká a nebylo kde se otočit. Čtveřice hummerů začala couvat uličkou na křižovatku a zamířila jediným směrem, který zůstal volný. O chvíli později hlídka námořní pěchoty

vyrazila na otevřené prostranství na břehu široké šedé řeky. Jakmile opustila stín, sluneční žár se začal odrážet od zdí okolních domů do kabin vozů.

Desátník Ambrose se podíval za řidiče ven z jeho okénka a na rozlehlou hladinu Tigridu. Nedalo se to srovnat s Mississippi, která se majestátně valila zelenou krajinou kolem jeho města tam doma. Chystal se k tomu něco poznamenat, když předek vozidla náhle implodoval. Hummer se zastavil, jako by dostal ránu pěstí. Zpod pokroucené kapoty se vyvalila pára a kouř a po cestě se začala rychle šířit louže oleje jako krev při tepeném krvácení. Voják za volantem křičel, protože si uvědomil, že mu doutnají nohy a on silně krvácí. Slitinová ochranná přepážka byla proti ohni asi tak účinná jako list papíru proti šrapnelu.

„Jéžíši, kruci!“

„Do prdele!“

„Sakra, co –“

„Ven! Rychle ven! Opusťte auto!“ štěkl Scott.

Muži rychle vysedli a běželi se schovat za poškozený hummer. Zraněného řidiče částečně nesli a částečně vlekli s sebou. Co jim zničilo vozidlo? Byla to pozemní mina, nebo něco jiného?

Tři zbývající hummery zajely za ně a utvořily nepravidelnou linii. Namontované kulometry obsadily obsluhy a muži s nimi přejížděli širokými oblouky sem a tam, ale nebylo tu nic, po čem by se dalo střílet. Zbytek Scottovy hlídky zaujal pozice na zemi a podél blízké zdi. Rozhlíželi se po nějakém pohybu, po něčem, na co by se mohli zaměřit. Silnice byla děsivě tichá, ozývalo se jen brblání motorů zbylých hummerů běžících na volnoběh a sténání raněného. Scott se cítil nesvůj. Netušil, jak číst situaci. Krucinál, on si nebyl jistý, jestli tu nějaká situace vůbec je.

Ambrose se příkradl k seržantovi. Hlídka zastavila na místě z jedné strany chráněném vysokou zdí a na druhé straně byl široký prostor kolem Tigridu. „Co nás to trefilo, šéfe?“ zeptal se.

„I kdybys ze mě vymlátil duši, nemám poněti,“ odpověděl Scott. Čtvrť, ve které stáli, byla ve skutečnosti docela mírumilovná. Podíval se na jejich hummer. Kdyby odpálili minu, poškození by vypadalo úplně jinak. Nejpravděpodobněji je zasáhla nějaká střela. To vyvolalo další otázku: Odkud přiletěla? Napjatý a nemálo zmatený se Scott postavil a rozhlédl se kolem po nějakém pohybu. Budou muset hummer nechat na místě, odstrčit ho na bok a zničit a sami se nacpat do zbývajících vozidel. Vrak oberou místní až na kost dřív, než se pro něj zítra budou moct vrátit. „Tak jo, padáme odtud, jedeme zpátky. Dostal –“ Ale zatímco seržant Scott mluvil, jeho hlava pod přílbou se obrátila naruby a rozprskla se jako obláček kapek, které Ambrosovi pokropily obličej a krk. Ambrose mrkal a jeho mozek se mezitím snažil zpracovat obraz vypálený do sítnice a náhlý pocit chladu na kůži.

Tělo seržanta Scotta zůstalo ještě několik dlouhých vteřin stát se zbraní připravenou k palbě, aniž by si uvědomovalo, že úplně přišlo o hlavu. A pak, jako nějaký neúplný Frankensteinův netvor, udělala groteskní figura dva nejisté kroky směrem k Ambrosovi. Puška zařinčela o zem a to, co zbylo ze seržanta Scotta, sáhlo před sebe, jako by hledalo oporu. Pak se tělo konečně zhroutilo na zem a tam se třáslo. Z utrženého krku vytékala hustá rudá krev.

Muži, kteří se probrali ze šoku způsobeného tím, čeho byli právě svědky, začali zasypávat silnici před sebou kulkami a vytvářet kovový štít. Jenže neměli na co mířit a už teprve ne po kom střílet. Postupně jim došla munice. Zmatená rota Alfa stála a rozhlížela se. Z hlavní jejich zbraní se kouřilo. Jediným zvukem bylo rachocení vzdáleného dělového člunu a kašlavé hučení běžících motorů jejich dopravních prostředků.

Před týdnem

Generál Abraham Scott cítil, jak se letadlo roztrásl, ale nevěnoval tomu pozornost. Naklonil větroň do prostoru pod nadýchaným kumulem a pocítil vztlak termiky na zadku a ve vnitřním uchu. Když správně umístil letadlo, sloup stoupajícího teplého vzduchu laskal dlouhá štíhlá křídla a fungoval jako neviditelný výtah. Ručička výškoměru se pravidelně otáčela kolem číselníku přístroje a tlak v jeho uších sílil. Polkl, uvolnil tlak a sluch se mu vrátil. Kluzák vylétl z termálu pod mrakem a Scott následoval další letoun vznášející se na teplém vzduchu stoupajícím z velkého zoraného pole hluboko pod nimi.

Generál se rozhlédl. Ze stoupajícího větroně měl neomezený výhled na celé Porýní. Tohoto nezvykle teplého dne na začátku května byla obloha zářivě modrá. Zima se nepochybně ještě vrátí, než se jaro definitivně ujme vlády. Německo bylo mozaikou tmavých lesů a zelených polí protínanou cestami.

S vypnutým rádiem vládlo v bublině tvořené plexisklovou kupolí kolem něj báječné ticho. Scott zatlačil na knipl a začal se otáčet kolem osy a dělat v tomto perfektním ránu lopinky. Vzduch hvízdal na povrchu kluzáku, ale uvnitř termálu se zdálo, že se letadlo vznáší jako perličko, zdánlivě lehčí než samotný vzduch. Slunce ho hřálo do tváře a on si vychutnával okamžik klidu. A ano, štěstí.

V dálce na východě ležel rozlehlý prostor letecké základny

Ramstein, obrovského zařízení NATO. Spojené státy ji zřídily k obraně Evropy před sovětskou invazí. Hrozba pominula a nastoupil nový nepřítel, aby vyplnil mezeru, ale pravděpodobně nikoliv ten, kterého všichni mysleli. Pohled na základnu, obrovskou běžovou a černou jizvu obklopenou zelení, přivola zpátky sklíčenost. Scott se zamračil a zavřel oči. Nechtěl přemýšlet o Ramsteinu ani o tom, na co přišel. Nechtěl dokonce ani myslet na svého syna, svého krásného chlapce Peytona, seržanta námořní pěchoty, zabitého na ulici Bagdádu. Nechtěl myslet na C-130 vracející se ze Středního východu se svým nákladem amerických hochů zabalených do černých pytlů, podlévaných vlastními tekutinami, až pytle při zvedání z nákladní rampy letadla čvachtaly. Tyto myšlenky znesvěcovaly panenskou čistotu světa obydleného oblaky a vzdušnými proudy.

Scott se probral ze zamyšlení a uvědomil si, že změnil přístup, vztah k manželce, své zemi – vlastně všechno – a snažil se soustředit na tento okamžik. Prohlédl si nebe nad sebou. Asi tři sta metrů nad ním kroužilo v neviditelném termálu jako bílý dravec další letadlo. Létání bylo osamělým koutem jeho života, nedotčeným chorobou, která zachvátila samotnou podstatu jeho bytí. Tady, s kniplem mezi koleny, se cítil volný, bez řetězů, srdce zbavené olověného obalu. Zde se ho nic nemohlo dotknout.

Ručička výškoměru dosáhla na tři tisíce šest set metrů. Jakmile Scott opustil termal, připravil větroň na leteckou akrobacii. Napravo od něj ladně kroužil druhý kluzák. Pilota znal. Kapitán Aleveldt, příslušník nizozemského královského letectva a další nadšenec do plachtění.

Scottův větroň se znovu otřásl, a on ty vibrace prisoudil vzdušným vírům. Kluzák stoupal a Scott se díval, jak jehla v indikátoru rychlosti vzduchu klesá. Když se dotkla správného čísla, silně si přitáhl řídicí páku a sešlápl levý pedál až na podlahu. Větroň reagoval okamžitě a otočil se na záda, než se ustálil do kontrolované sestupné vývrtky. Když se svět zbláznil a modré nebe a zelená země vytvořily vír a převracely se přes sebe,

Scottovi vyletěl žaludek do krku. V otáčení se horizont ustálil a běžel zleva doprava přes plexisklový poklop. Scott klidně pozoroval jehlu výškoměru obíhající po číselníku. Země byla tři tisíce tři sta metrů daleko, ale rychle se blížila. Pak se stalo něco neuvěřitelného. Pravé křídlo zkolabovalo, složilo se svisle vedle něj. Větroň přepadl na bok, jako houpačka s přeříznutým řetězem, a stále zrychloval. Točil se stále rychleji napravo. Nos klesl a kokpit zaplavil vrůstající řev proudícího vzduchu, jak kluzák padal. Generál Scott okamžitě pochopil, že je mrtvý. Kluzák se otáčel stále rychleji, protože na něj působily nerovnoměrné síly. Scott měl hlavu přimáčknutou k jedné straně a ten tlak mu lámal krk. Náhle prudkost proudění vzduchu utrhla křídlo úplně, jako paži vymknutou z kloubu. Desetimetrové křídlo se začalo pomalu otáčet na mimoběžné dráze. S jeho odchodem odešla taky většina hluku způsobeného prouděním vzduchu.

Generál Scott byl věřící člověk. Věděl, že se brzo přidá ke svému synovi. Díky této představě se smířil se svým osudem a pustil řídicí páku. Ruce si položil na kolena, zavřel oči a čekal.

Když zmizelo křídlo, obracení kluzáku se zpomalilo a svislá rychlost se zvýšila. Také začal dělat kotrmelce. Tlaky sílily, až se utrhlo i druhé křídlo. Trup větroně, který se zbavil toho, co ho brzdilo, znovu zrychlil. Generál Scott otevřel oči. Kokpit vyplňovala už jen zeleň na zemi. Kmitání mu znemožňovalo zaostřit pohled na neužitečné přístroje před ním. Generálova váha v nose toho, co teď už bylo sklolaminátovým projektilem, způsobila, že se převrátil na záda.

Scott si vzpomněl na den, kdy se jeho syn vrátil z Iráku v C-130. Nejdřív neměl odvahu rozepnout pytel. Jestliže se podívá svému chlapci do mrtvé tváře, usne ještě někdy? Ale potřeboval mít jistotu. Pitva. Musí se podívat do toho černého plastového kokonu. Nedali mu na výběr. Nad pytli položenými na beton se vznášel zápach smrti. Scott si pamatoval zvuk, jaký vydával zip, když sjížděl dolů, jako kulky vystřelované ze samopalů s tlumičem. Co uviděl, mu způsobilo bolest jako nic předtím, a on s kvílením padl na kolena a naklonil se nad jedinou

věc, kterou v životě skutečně nesobecky miloval. Střela již dosahovala rychlosti téměř čtyři sta kilometrů v hodině. Jako další odpadly vodorovné ocasní plochy. Proudění vzduchu je utrhlo. Střela teď měla váhu a tvar kulky a mířila dolů rychlostí přes čtyři sta padesát v hodině.

Vibrace Scottovi srazily čelisti k sobě a prasklo mu několik zubů. Ústa mu zaplavila krev, protože zlomené zuby narušily dásně. Poslední vzpomínka, jež se objevila s ostrou jasností, se vynořila v okamžiku, kdy se mu všechno vyjasnilo. Vrchnost a její cynická pravidla. Slzy mu pod zavřenými víčky tekly proudem. Kolik synů a dcer, bratrů a sester kvůli tomu zemřelo? A teď tu byl on, čtyřhvězdičkový generál, který měl na ten nenasytný stroj dohlížet.

Generál Scott dopadl vedle mohutné borovice v rychlosti čtyři sta šedesát osm kilometrů v hodině. Žádná bolest. Už necítil nic.

1

Dnes

Nevěděl jsem, co mě vzbudilo tak brzo, dokud jsem neuslyšel vlastní dech. Pak mě začal bolet zub a já si pomyslel, že to může být ono. Ale taky to mohla být zlá předtucha *spánku interruptus*, protože jakmile se mi podařilo rozlepit krustu, která mi slepovala oči, zacinkal zvonek u dveří a pak znovu. Dostal jsem se k nim při čtvrtém zacinkání, když dotyčný za dveřmi usoudil, že slušný přístup zřejmě není dostatečně autoritativní, a začal naléhavost poslání podtrhávat pěstí.

„Vine, no ták, člověče, vím, že tam jsi,“ volal major Arlen Wayne, čímž vyřešil první záhadu dne – totiž kdo dělá ten ztracený kravál útočící na mou alkoholem otrávenou šedou hmotu. Arlen byl prakticky můj jediný přítel na planetě – když se moje exmanželka odstěhovala, odvedla s sebou většinu z nich. S Arlenem jsme byli na tahu na oslavu mého rozvodu, který jsem zvládl stejně jako odsouzení za vraždu v případě, na kterém jsem pracoval. Arlen věděl, že „jsem tam“, protože mě v noci přivedl domů on. Myslím.

Otevřel jsem dveře kousku světla a on se protlačil dovnitř. „Běž pryč,“ řekl jsem a Arlen mezitím roztáhl záclony a vpustil dovnitř den. Nejsem ranní ptáče. Už jsem i praštil toho, kdo mě budil před rozumnou hodinou, která se měnila podle toho, kdy jsem šel spát a v jakém stavu jsem byl, když má hlava dopadla na polštář.

Jmenuju se Vincent Cooper, major Vin Cooper, zvláštní agent Úřadu pro vyšetřování letectva Spojených států*. Pracuju na velkých zločinech, hlavně vraždách, je mi třicet čtyři, vy-
padám na dvacet osm – můj odhad – a občas se chovám na osmnáct, jak říká má bejvalka.

Přešoural jsem se kolem Arlena, držel se pod ochranou stínů a uložil se do postele, hlavu schoval pod polštář.

„No tak, Vine,“ houkl.

„To už jsi říkal,“ sdělil jsem mu hlasem tlumeným polštářem.

„Velká sejra si tě přeje v kanceláři. Hned. Takže se posbírej. A kdybych byl tebou, vzal bych si pas.“

„Já někam jedu?“

„Německo, řekl bych.“

Zasténal jsem.

Velká sejra je druhá v pořadí velení v OSI. Je tvrdá jako šutr. Má hodnost brigádního generála. Jmenuje se Winifred Gruyero-
rová, jako ten švýcarský sýr, což vysvětluje její přezdívku. Nikdo jí to neřekne do očí, samozřejmě. Je asi nejděsivější osoba, kterou jsem kdy potkal. Není moc vysoká, je stavěná jako buick, nikdy nemrká a má velké póry, které mi připomínají palačinky při smažení. Je jí pětapadesát, myslím (vlastně těžko říct; mohlo by jí klidně být i sto padesát), a je novou silou řídící OSI, poté co nahradila předešlého generála, který většinu času trávil na golfovém hřišti a snažil se svůj handicap stlačit na úroveň, která by nebyla ostudná. „O co jde?“ Sundal jsem polštář z hlavy.

„Když si zapneš mobil, uslyšíš několik vzrušených zpráv. Víš, že je proti předpisům ho vypínat.“

Pokrčil jsem rameny. „Vybitá baterka.“ To nebyla pravda. Skutečný důvod byl, že jsem ten krám nenáviděl.

„A co tvůj pager?“

„Namočil se mi.“

Arlen potřásl hlavou a změnil téma. „Slyšel si o generálu Scottovi?“

* United States Air Force Office of Special Investigations – OSI

„Ne. Měl jsem?“

„Byl velitel na letecký základně v Ramsteinu. Čtyřhvězdičkové těžkej borec, oženil se s dcerou viceprezidenta týhle bájný země.“

Podobně jako většina lidí jsem měl po prohýřené noci trochu pomalé myšlení, ale nebyl jsem blbec. „Předpokládám, že ten minulý čas má svůj význam.“

„Jo. Zaregistroval jsi, kdo byla jeho manželka?“

„Zaregistroval.“ Letecká základna Ramstein je obrovské zařízení NATO v Německu, o které se dělí hromada dalších leteckých sil. Avšak americké letectvo tam je zdaleka nejpočetnější. Prakticky všechno, co jde do Evropy nebo na Střední východ, prochází Ramsteinem. Je to obrovská vojenská křižovatka. „Víš, jak byl zabit?“ zeptal jsem se, když jsem se ploužil do koupelny, abych si dal sprchu.

„Upadla mu křídla u větroně.“

Zamrazilo mě po celé páteři až do nohou. Nemám rád létání.

Přestěhoval jsem se sem do Brandywine v Marylandu, když jsme s Brendou usoudili, že život bude po všech stránkách lepší, když ty svoje nebudeme nadále sdílet. Narazili jsme do zdi. Moje problémy se točily kolem faktu, že jsem neviděl tu zeď se blížít. A možná to byla podstatná část našeho problému. Dokonce i když jsem byl doma, tak jsem tam nebyl. Realita našeho manželství se mi dívala do očí, já si jen nenašel čas ty oči otevřít.

Tak kde jsem to byl? Jo, v Brandywine, kdesi na jih od D.C. Než jsem se sem nastěhoval, vypadalo to jako místo pro mě, což vzhledem k mojí situaci je fakt, že tu mají jeden nebo dva dobré bary. Realita je ale taková, že je to spíš město pro rodiny, rozparcelované na pětiakrové pozemky s developery olizujícími se nad vyhlídkou zbavit to tady úplně tváře. Žije tu v nájmu spousta lidí od letectva. O víkendech tatínkové házejí po parcích dětem míče, zatímco maminky se povalují na dekách a chystají piknik. Měl jsem dojem, že mi to místo neustále předhazuje moje manželské selhání, a já začal myslet na odchod.

Když jsme s Arlenem projížděli ulicemi, ty disneyovské scény byly v plném proudu, protože bylo sobotní dopoledne. Zima se rychle stávala vzpomínkou. Byla půlka května a teplo. Slunce svítilo a nebe bylo bledě modré, tlumené oparem, který sem dolů připlouval z D.C. Ale já tam ve skutečnosti nebyl, „v této chvíli“ by řekla má bývalá manželka. Můj mozek se snažil prokousat informacemi, jež mi dodal Arlen, i když bez většího úspěchu. Je těžké se soustředit, když vaše bolest hlavy, která by srazila býka, soupeří o nadvládu s bolestí zubů.

Arlen s chryslerem najel na silnici č. 5, zrychlil a zařadil se do provozu směřujícího obecně na sever k letecké základně Andrews, kde má OSI velitelství. Projížděli jsme zemědělskou krajinou. Lidé tady kdysi pěstovali tabák, než je vláda přesvědčila, že pro ně bude jednodušší brát podporu. V dnešních dnech spousta lidí, kteří tu dosud zůstali, na své půdě pěstuje vraky aut a polámané pračky, jejichž stáda se shromažďují na dvorech. Uvažoval jsem o tom, zatímco jsem si pravděpodobně zdříml nebo jsem přežil slabší mozkovou mrtvici, protože posledních dvacet kilometrů k základně uběhlo v několika vteřinách. Krátký spánek mi však udělal trochu dobře a hrst tylenolů, kterou jsem spolkl před odjezdem z domova, byla fajn a začínala mít konečně navrch, konečně se jí podařilo zahnat býka do ohrady a srazit ostny bolení zubů. Cítil jsem se téměř pozitivně, „popadal jsem tygra za ocas“, jak by to nazvala má bejvalka. Pořádný případ mi jenom prospěje, aspoň na ni nebudu muset myslet, a v duchu jsem děkoval generálu Scottovi, že se nechal zabít.

OSI nebo AFOSI, chcete-li být puntičkáři, má velitelskou strukturu usazenou mimo obvyklý operační rámec amerických leteckých sil*. To znamená, že jsme samostatní. Naše problémy končí spíš na stole v úřadu generálního inspektora na ministerstvu letectva než u velícího důstojníka určité letecké základny nebo oblasti, nebo dokonce ministra obrany. OSI existuje,

* USAF

protože, podobně jako jiné velké organizace, USAF má své procento shnilých jablek, lidí, kteří vraždí, znásilňují, defraudují, loupí, obchodují s drogami anebo se sexem, zpronevěřují nebo zakládají požáry atd. Říct, že OSI je velmi zaměstnaný malý útvar, věc zdaleka nevystihuje. A stejně jako každý útvar vnitřních záležitostí pracující uvnitř nějaké organizace, ani my nejsme nějak zvlášť oblíbení mezi různými složkami, na které dohlížíme. Jsme záporná síla, jak říkala Brenda, která vždycky hledá v lidech to špatné místo toho dobrého. No, *bat'* je to jediné, co na takovou perlu moudrosti můžete říct. Nejsme tu od toho, abychom rozdávali zlaté hvězdy ve světle reflektorů. Podle Brendy je v OSI vysoká negativní energie. Nebo něco podobného. Brenda se utrhla ze řetězu, začalo jí kapat na karbid, říkejte tomu, jak chcete, v okamžiku, kdy se vydala na stezku osobního rozvoje. Nepřekvapilo by mě, kdyby věřila, že každé zlo lze vymýtít, pokud se ho podaří dostat do místnosti s aromaterapeutickou lampou ohřívající správnou kombinaci olejů.

Tak jo. Už zase se začínám vztekat. Pravdou je, že si nejsem jistý, jestli mou špatnou náladu zavinily jenom vzpomínky na mou bývalou choť, nebo bolest zubů, které se podařilo najít si skulinu v tylenolové přepážce.

Arlen zastavil na strážnici u jižního vchodu na základnu. Nad hlavou nám nízko přeletěl pár F-16 v sevřené formaci. Arlen ukázal průkaz, který zkontroloval otrávený poddůstojník ozbrojený nabitou M-16. Já se mezitím pokoušel navázat kontakt s panem Šťastným, schovávajícím se někde uvnitř. *Seš zase sám,* říkal si. *To by stálo za úsměv, ne?*

2

„Vstupte,“ řekla brigádní generál Winifred Gruyerová, když jsem se objevil ve dveřích. Udělal jsem, oč jsem byl požádán. Chvilí jsem stál v pozoru před jejím stolem a čekal na nějaké další znamení, že vzala na vědomí mou přítomnost. Abych byl spravedlivý, nemyslím, že to byl nějaký druh taktiky. Probírala se složkami, jež měla na stole, jako když racek zobá zbytky jídla a najednou si uvědomí, že to jsou cigaretové nedopalky – prvotní zájem následovaný znechucením.

Na jednom z těch nedopalků jsem zahlédl své jméno a číslo. Nakonec si ho paní generálová vybrala a otevřela. Došlo mi, že se probírá služebními záznamy řady kolegů ze zvláštních agentur. Aniž by vzhlédla, prošla si shrnutím. „Zvláštní agent Vin Cooper, hodnost major. Studoval jste historii na Newyorské univerzitě, po absolutoriu jste nastoupil na vojnu jako podporučík. Požádal jste o zařazení k CCT*, letce bojových letových kontrolorů, kde jste trénoval se SEALs, průzkumem námořní pěchoty atd. Účastnil jste se akcí na Kosovu a získal Purpurové srdce.“

V tomto okamžiku Gruyerová poprvé zvedla zrak nad půlměsíce svých brýlí a podívala se mi do očí. Snažila se zjistit, jestli voják stojící před ní je stejnou osobou, o které si čte.

„Četla jsem pochvalnou zmínku vašeho velícího důstojníka,“ pokračovala. „Měl jste dostat Bronzovou hvězdu.“

* Combat Air Controller Squadron

Napadlo mě, že bych měl poděkovat, ale neudělal jsem to a i nadále jsem hleděl na knihovničku za ní.

„Pak jste přešel do OSI. V Afghánistánu jste dostal drogový gang. Jednoho místního politika zabila bomba v autě a vypadalo to jako útok Tálibánu. Dokázal jste, že je to jinak, že je to operace skupiny amerických vojáků s cílem odstranit konkurenci. Stříleli po vás a zranili vás a vy jste dostal druhé Purpurové srdce. Vidím taky, že jste tehdy zabránil pádu vrtulníku. Zřejmě jste člověk, kterého je těžké zabít, Coopere.“

„Ano, madam,“ poskytl jsem jí odpověď, kterou podle mě očekávala.

„Pak následovala ta epizoda s brigádním generálem.“ Gruyerová potřásla hlavou. „No, to byla smutná událost.“

Souhlasil jsem. Ten kretén rozmlátil hlavu svého homosexuálního milence na kaši, protože ho našel v objetí s někým, z koho se nakonec vyklubal nevlastní bratr toho mladého muže.

„Takže, co se do prdele zvirtlo, zvláštní agente? Mám dojem, že už nejste takový jako dřív.“

Klení působí divně, když vychází z úst ženy, která by mohla být vaší babičkou. „Nevím, madam,“ řekl jsem.

„To je zřejmé, Coopere.“

Generál Gruyerová asi mluvila o obvinění z napadení vzneseném proti mně. Muž, na jehož obličejí mé kotníky zahrály kovadlinovou písničku, byl náhodou plukovník, což ve služebních záznamech nikdy nevypadá dobře, dokonce ani když bylo obvinění staženo kvůli, řekněme, polehčujícím okolnostem. Plukovníka, o kterého šlo, jsem nachytl při orálním sexu s mou manželkou, a je mi líto, ale hodnost se nevztahuje na tato privilegia.

„Odloučení a rozvod jsou vždy nemalá zátěž,“ poznamenala Gruyerová a přerušila můj výlet zpět po cestičce vzpomínek.

„Kromě napadení se tady uvádí, že jste byl v posledním roce třikrát zatčen pro opilství a nevhodné chování.“

Na tyto položky jsem zapomněl, pravděpodobně proto, že, jak pravil záznam, jsem v té době byl opilý. A byl jsem si jistý, že to bylo jen dvakrát, ale to jsem si nechal pro sebe.

„Svěřím se vám se svým problémem, Coopere. Potřebuju vyšetřovatele, a to dobrého vyšetřovatele. Před rokem bych řekla, že vy jste ten pravý, ale když jsem si prošla tohle,“ ukázala na složku na stole, jako by to byl kuchyňský odpad, „mám vážné pochybnosti. Potíží je v tom, že vás někdo nahoře má rád, i když já mám pocit, že s vámi to teda nevytrhneme.“ Podívala se na mě přes brýle. „Přesně takový pocit z toho mám.“

Pokračoval jsem ve studiu knihovničky za ní. Jaký ochránce nahoře? Přemýšlel jsem. Pokud jsem věděl, Arlen patřil do oddělení přátel, ale on nebyl ani tak nahoře jako stranou, v místnosti dál na chodbě.

„Pohov, zvláštní agente, a sedněte si. Dejte mi důvod vám věřit. Mluvte se mnou.“

Poslechl jsem a sedl si na židli, vedle které jsem stál. „Generále, budu k vám upřímný. Měl jsem pekelný rok. Vypadá to, že před sebou máte obsáhlý přehled, ale je možné, že tam nejsou detaily. Můj rozvod skončil včera a tím se zavírá kniha s pár kapitolami, u kterých bych raději, kdyby nikdy nebyly napsány.“

„Majore, nechte těch volovin a prostě mě přesvědčte, že jste člověk vhodný pro tuhle práci.“

Došel jsem k závěru, že generálové jsou občas náladoví a nestarají se o osudy obyčejných smrtelníků, a i když jsem věděl, proč jsem byl předvolán, usoudil jsem, že nejlepší bude hrát prostáčka. V tom jsem dobrý. „Jakou práci, madam?“

„Jestli nevíte, proč jste tady, nejste ani z poloviny tak dobrý vyšetřovatel, jak říkají vaše záznamy.“ Podívala se na mě, jako bych byl skládačka s několika kousky nacpanými na nesprávná místa. „Odchod.“

A už se zase hrabala v papírech. Zahrál jsem to špatně. Pokud byl Plán A nasadit mě na ten případ, podařilo se mi ji přesvědčit, aby přešla na Plán B.

Odkášlal jsem si. „Madam, generál Abraham Scott, důležitý čtyřhvězdičkový generál, působící na letecké základně Ramstein, byl zabit při havárii kluzáku.“

„No, to je mi teda bezpečnosť,“ zamumlala si pro sebe Gruyerová. „Kdo vás sem přivezl?“

„Major Arlen Wayne, generále.“

„Řekl vám o Scottovi?“

„Ne, madam. Chytil jsem to na CNN.“ Byla to samozřejmě lež, ale pro ni bylo snadné ji spolknout.

„CNN! Mohla jsem si myslet, že se do toho dřív nebo později zapletou.“

Našpulila rty. Vrátila se ke složkám. „Dobře, majore,“ prohlásila nakonec, „zdá se, že máte přehled o situaci. Jsou zde ještě nějaké detaily od týmu vyšetřujícího leteckou havárii, z jejich předběžných výsledků a také ze souhrnné zprávy OSI na místě. Nemusím vám říkat, jakou bouři to vyvolalo v Pentagonu, o kontaktech, které měl generál díky svému sňatku, nemluvě. COMAIRNORTH* – nadřízené velitelství generála Scotta – je rozhodující kolečko v obraně Spojených států stejně jako Evropy. Nezajímá mě, co máte jiného v plánu. Berte to tak, že jste byl pověřen tímto úkolem.“

„Ano, madam.“

„U tohoto případu povedete vyšetřování.“

„Ano, madam.“

„Za osmdesát šest minut odlétá do Ramsteinu C-21. Budete na palubě. A zvláštní agente, podávat hlášení budete přímo a *pouze* mně. Je to jasné?“

„Ano, madam.“

Gruyerová se předklonila. „Budete ve spojení se speciální agentkou Annou Mastersovou, která prováděla předběžné šetření. Odchod.“

Nehnul jsem se, jak předpokládala.

Gruyerová si povzdechla. „Leží vám na srdci ještě něco, Coopere?“

„Madam, doufal jsem, že se dnes ráno dostanu k zubaři.“ Tylenol se už zcela vyčerpал a já žvýkal žiletky.

* velitel leteckých sil pro severní Evropu

„V Německu jsou taky zubaři. Nepočkalo by to až tam?“ Gruyerová začínala být netrpělivá.

Zastrčil jsem špičku jazyka do díry kdysi vyplněné amalgámem. Byla obrovská a bezedná, asi tak, že kdybyste do ní hodili kámen, neuslyšeli byste jeho náraz na dno. Ale tlak jazyka pomohl. Možná to zvládnou s dvojitou dávkou prášků proti bolesti. „Ano, madam.“

Řeč těla Gruyerové mi prozradila, že jsem odpověděl správně. „A nezvorejte to, Vine. Je to buď největší případ ve vaší kariéře, nebo poslední.“

„Ano, madam.“

„Jo, a zvláštní agente?“

„Ano, madam?“

„Potřetí a naposledy, odchod.“

Vyšel jsem na slunce. Takže já jsem měl vést vyšetřování, měl jsem mít ten případ na starosti. Pokud měl někdo padnout, podstrčí mě. Měl bych být akrobat.

3

Jak jsem říkal, létání mi nesedí. Teď už ne. Ne od Afghánistánu. Jenže u amerického letectva, jak vás asi napadlo, je to vašeň. Na parkovací ploše letecké základny Andrews stálo malé C-21, prosté letadlo plné holého hliníku. V podstatě to byl learjet, jen bez manažerské kůže. Bylo to jako jízda v prázdné vysokorychlostní plechovce od kokakoly. Pomyšlení na to, jak se zabořím do Atlantiku na půl cesty do Evropy, odpoutalo mé myšlenky od zubů. Zatímco letadlo tankovalo, četl jsem si hlášení, která mi dala generál Gruyerová. Bylo to suchopárné čtení, zejména zpráva hlavního vyšetřovatele leteckého neštěstí o zbytcích zbraně, která zabila generála – Scottova soukromého kluzáku. Suchopárné to možná bylo, ale já se stejně zapotil.

Uvažoval jsem, jak vypadá zvláštní agent Mastersová. Jestli se dalo soudit podle jejího podání informací, byla chladná, bez představitivosti. Získal jsem dojem, že generála Scotta vlastně nikdo *neznal*. Ale zase generálové jsou už z principu nepřístupní pro ty s nižší hodností – břímě velení a tak dále.

Pilot C-21, podplukovník, mi oznámila, že je čas nastoupit, a mně žaludek udělal kotrmelec a splaskl. Vzal jsem si prášek na spaní a zapil ho vodou z chladicího boxu. Při troše štěstí budu spát dřív, než zmáčkne startovací knoflík. Nastoupil jsem do letadla, kde mi ukázali sedadlo. Abych odpoutal myšlenky od nastávajícího startu, pročítal jsem si služební záznam generála Scotta. Byl působivý. Bylo tam toho hodně o létání. Pilot

skyraideru ve Vietnamu – dva turnusy. Služba v Pentagonu. Zpátky k létání po přeškolení na rychlé tryskáče. Následovala Grenada. Poté převzal velení perutě F-4 Phantomů. Následoval turnus na americké ambasádě v Moskvě těsně před pádem komunismu. Dále se Scott podílel na vývoji stíhací taktiky pro nový stíhač amerického vojenského letectva F-16 Falcon. A tak to pokračovalo dál, každý krok pár příček po žebříčku nahoru. Zpět do Pentagonu, Brusel přišel potom – jeho první vystoupení v NATO. Nějaký čas strávil jako zástupce náčelníka štábu letectva, pak odjel do Ramsteinu. Toho chlapa opravdu dobře připravovali. Zajímalo by mě, jestli s jeho trvalým vzestupem mělo co dělat jeho manželství s dcerou viceprezidenta.

Vyhlédl jsem okénkem. Pořád jsme byli na zemi. Zpoždění.

Scottovi bylo pětapadesát, nebo by bylo. Na to, kam se dostal, byl docela mladý. Měl jednoho syna – seržanta u námořní pěchoty, po smrti. Prohrábl jsem složku, až jsem našel generálovu fotku. Na sobě měl blůzu od uniformy, bez čepice. Na levé straně saka měl tolik stužek různých barev, až to vypadalo jako papír malíře pokojů, na který si odklepává štětky. Na fotografii Scott vypadal trochu jako vosková figurína od Madame Tussaud, ale nedělají to vlastně všechny fotky určené pro veřejnost? Úsměv na jeho tváři byl nucený, jako by se měl vypařit v okamžiku, kdy zhasne blesk. Vráska mezi tmavým obočím naznačovala, že jeho přirozený výraz je zamračený. Trochu vypadal jako méně pohledný bratr Gregoryho Pecka – opálení a vlasy pepř a sůl. Fotografie lidí, kteří zemřeli násilnou smrtí, mi vždy způsobí mravenčení kolem páteře. Možná ten úsměv. Víte, že teď už se nemají proč usmívat.

Vrátil jsem fotku do složky a tu zastrčil do tašky. Nebo si aspoň myslím, že jsem to udělal, protože okamžitě potom jsem usnul. Zdálo se mi o zvláštní agentce Anně Mastersové a ta z nějakého důvodu vypadala jako Gruyerová, i když nebyla tak přitažlivá. Brenda tam byla, myslím, také, ale v jaké roli si nevzpomenu. Když letadlo začalo klesat, změna pohybu, vytí motorů a tak dále mě úplně probudily. Pevně jsem se držel sedadla,

nehty se zarývaly do čalounění. Je mi jasné, že u důstojníka letectva to vypadá podivně.

Rolovali jsme k čerpání paliva na nějaké základně Královského letectva v Anglii, a tak jsem vystoupil, zatímco C-21 napájeli k poslednímu úseku letu. Nakonec z toho bylo čtyřhodinové přerušení letu, kdy piloti čekali na dalšího pasažéra, majora od RAF vracejícího se do Ramsteinu. Bylo tma, chladno a vlhko a vítr hnal dešť vodorovně pod světly na drahách. Doufal jsem, že Německo bude přívětivější. Nikdy jsem tam nebyl, ale můj dědeček ano. Vzpomínám si, jak říkal, že to není zrovna přátelské místo a že lidi tam po něm a po jeho tanku často stříleli. Ale to už bylo dávno.

Přelet do Ramsteinu, který je zřejmě uprostřed Porýní, ať už je to cokoliv, zabral dalších pár hodin. Já spal – tentokrát beze snů – a probudil jsem se, když mi kopilot, mladý poručík, třepal ramenem.

„Pane... pane, jsme na místě.“

„Co...?“

Ulevilo se mi, po tak dlouhé době ve vzduchu jsem se sehnul v dveřích C-21 a rozhlédl se po svém novém okolí. Bylo brzo ráno. Slunce už vyšlo. Bylo chladno, kolem sedmi stupňů. Místo bylo cítit deštěm a spáleným palivem do tryskáčů JP-8. I v tuto hodinu tu bylo hodně hluku od tryskových motorů: motory nahazované a vypínané, letadla pojíždějící, letadla startující a přistávající. Rozsáhlá parkovací plocha byla určena pro dopravní letadla amerického letectva C-130, bylo jich dohromady víc než třicet, některé natřené našedo, další byla tmavozelená nebo s pouštní kamufláží. Byla tu jedna řada polských F-16 Falcon a také letka veteránů z vietnamské války – F-4 Phantomů, zmodernizovaných tureckým letectvem. S výjimkou těchto obstarožních křápů jsem se mohl dívat na libovolnou základnu válečného letectva kdekoliv ve světě. Nebylo zde vůbec nic jedinečného, nic specificky německého a v žádném případě tu nebyly žádné veselé transparenty s nápisem „Vítáme

vás v Německu!“ A díky bohu se zdálo, že tu kolem nikde nejezdily tanky, na které se střílí, nebo tak.

Ve vzduchu nad kontrolní věží se vznášely dvě ostře ohraničené duhy zářící v ranním světle. Ty fungovaly jako uvítací výbor, dokud poblíž se skřípáním nezastavil hummer. Dvířka se rozletěla a od volantu se vysoukala žena. „Zvláštní agent Cooper? Zvláštní agentka Mastersová,“ představila se přes okolní hluk tryskáčů. Zasalutovala a já jí to oplatil. „Jaký byl let?“

„Ohromný,“ utrousil jsem.

„Ohromný,“ odpověděla ona. Měl jsem pocit, že kdybych prohlásil: „Rád strkám hlavu do kýblu plného sraček od chobotnic,“ ona by stejně řekla „ohromné“.

„Vezmu vás tam, kde budete bydlet. Snažila jsem se vám najít ubytování na základně, ale nepodařilo se. Všechno je napevno zamluvené. Myslela jsem, že by bylo pro vás dobré být ve středu dění.“ Pokrčila rameny. „Máte zavazadla?“

Sáhl jsem do C-21 a vytáhl svou tašku. Nebyla to velká taška a taky toho v ní moc nebylo.

„Doufám, že máte teplé prádlo,“ poznamenala Mastersová. „Bývá tady docela chladno.“

Teprve jsem se s tou ženskou potkal, a ona už myslí na mé prádlo. Kdysi bych se té myšlenky chytil a využil toho, jenže mé ego dostalo během odluky a rozvodu takový výprask, že jsem to nechal bez komentáře. Mastersová nevypadala ani trochu tak, jak jsem si ji představoval, alespoň ne její zevnějšek. Že není klonem Gruyerové, byla úleva, vzhledem k tomu, že spolu budeme trávit dost času při vyšetřování. Byla vysoká, kolem sto osmdesáti centimetrů, s vlasy barvy čokolády staženými do předpisového drdolu. S podpatky bychom měli oči na stejné úrovni. Její byly mimochodem neobvyklé – kouřově zelená v koutcích, modrá se zlatými flíčky tmavnoucí kolem zorniček. Byly to neobyčejné oči, jaké vídáte v reklamách na řasenku v ženských časopisech. A Mastersová si toho byla bezpochyby vědoma. Jako polda jsem docela dobrý v odhadech, ale její váhu jsem si netroufl odhadnout, protože na sobě měla zcela volně

oblečení. Bojovou leteckou uniformu s rozměrnou goretexovou bundou navrch, která byla o jedno, možná dvě čísla větší. Měla výrazné lícní kosti a u kořene malého nosu několik malých pih. Pihy ji, spolu s přízvukem, umísťovaly do Kalifornie. Měla přitažlivý obličej, až na to, že zcela postrádal jakékoliv potěšení či radost. Alespoň když viděla mě. Pokud jsem si jenom představoval, že otrávené nepřátelství je namířeno proti mně, pak bych asi měl, řečeno Brendinými slovy, něco udělat se svou sebeúctou.

„Generálporučík Wolfgang von Koepfen je fanatik upravenosti. Možná byste se měl osprchovat a oholit, než se s ním setkáte,“ sdělila mi neomaladě.

„Jo, dík.“ Mastersovou jsem neznal, ale podobný nesouhlasný výraz jsem viděl už předtím mnohokrát. Říkal: „vypadáte hrozně“. Snažil jsem se, aby to naše vztahy neovlivnilo hned na začátku.

„Naše schůzka byla přesunuta na nula devět patnáct. Až vás zavezu do hotelu, budete mít půl hodiny na osvěžení. Generál se vás nemůže dočkat.“

Mastersová prokličkovala s hummerem mezi řadou nízkých kancelářských budov a zamířila k hnízdu domků, které vypadaly jako navržené děckem bez představivosti – dveře s okny po každé straně a nad tím špičatá střecha. Barevné schéma bylo jednotvárná šed'. Ritz to rozhodně nebyl.

„To jsou bytovky na základně, kam jsem vás nedostala,“ vysvětlila.

„Pak se mé štěstí zlepšuje,“ odpověděl jsem.

Dojeli jsme na křižovatku a Mastersová se dala vlevo na velké parkoviště. „Musím vyměnit auta.“

To dávalo smysl. Kvůli své šířce byl hummer nevhodný na ulici, zejména když se ulice zužovala a vinula se městem.

Mastersová zastavila vedle purpurového středně velkého mercedesu. „Ten je můj,“ oznámila a s mírnou hrdostí ukázala na auto. „Tady seženete mercedes za hubičku.“

Vystoupili jsme z hummeru a přesedli do mercedesu. Uvnitř

to bylo krásné auto – bylo cítit kůží a dřevem. „Vypadá jako nové,“ podotkl jsem.

„Vlastně je patnáct let staré,“ odpověděla. „Bylo to reklamní auto místního tiskaře. Kvůli barvě bylo neprodejná. Dostala jsem ho lacino.“

Mohl jsem si s ní povídat, ale kvůli vykotlané stoličce jsem do toho nedával srdce. „Než se dostaneme moc daleko, měl bych čas navštívit zubaře?“

„Ne,“ odvětila Mastersová bez mrknutí oka. Vyjela z parkoviště a zařadila se do fronty opouštějící základnu přes kontrolní stanoviště. „Proč?“

„Bolí mě zub.“

„Když pomineme to, že se musíte umýt, než se setkáme s generálem, je sedm třicet. Zubařství je představení od devíti do pěti. Mám tu v schránce na rukavice nějaký tylenol, jestli ho potřebujete.“

„Ne, děkuju,“ odmítl jsem. Když jsem vzal v úvahu, kolik jsem jich snědl za posledních čtyřiaadvacet hodin, začínala mi trochu dělat starosti moje játra. Zkřížil jsem ruce a strčil špičku jazyka do díry. Chlad hledal cestu přes mou tvář a do kořene zubu. Kvůli bolesti jsem ztrácel trpělivost, a já jsem obvykle tak milá a mírná duše.

„Mám pro vás pokoj v K-townu. Je malý, ale čistý.“

„K-town?“

„Kaiserslautern. Každý tomu říká K-town. Tehdy v pětadesátém to byla největší komunita amerických občanů mimo Spojené státy. Teď nás tam žije kolem pětáctyřiceti tisíc. Máme americký fotbal, americké hot dogy, americká kina, americká nákupní střediska –“

„Amerika,“ řekl jsem. „Nevycházejte bez ní z domu.“

Mastersová odpověděla chladným mlčením.

Má nová dočasná partnerka byla mladá, s perfektní soupravou zubů. Její životopis, moudře vložený do složky s informacemi pro mě, říkal, že je jí dvacet šest a má hodnost majora. Šestadvacet bylo na majora příliš málo. Mastersová byla buď

ve své práci vynikající, nebo vynikající *při* své práci. Působila dojmem, že je velmi efektivní, úřední a nepochybně má řadu předpisů vojenského letectva voperovaných do zadku pro celodenní možnost je přesně citovat.

Obrátil jsem pozornost ke světu ubíhajícímu kolem. Krajina byla plochá a venkovská, trochu jako okolí Brandywine, jenom německá krajina byla úhlednější, spořádanější, skoro jako po manikúře. Malé zemědělské usedlosti bez poskvrnky oddělené řadami vznosných borovic. Občasné spršky přicházely z načechraných obláčků nalepených na světle modré nebe, a já tentokrát napočítal jednu, dvě, tři, čtyři duhy. Směrovky, které jsme míjeli, nesly dlouhá, nevyslovitelná jména měst a městeček před námi a já čekal, že každou chvíli uvidím perníkovou chaloupku a možná i čarodějnici pronásledující na koštěti dvě děti. Ale pak jsem zahlédl ceduli se zlatým terčem, která mi říkala, že jsem jen čtyři kilometry od nejlepších hamburgerů na světě, a hned jsem se přestal cítit, jako by mě unesli do pohádky bratří Grimmů.

K-town – Kaiserslautern – se vynořil jakoby odnikud. Okraj města postrádal obvyklý pětikilometrový pás autoopraven, obchodů a restaurací rychlého občerstvení, prodávajících víceméně stejné druhy palačinek. Tohle byla Amerika upravená tak, jak ji mají rádi američtí vojáci, pravděpodobně ne tak vzdálená od toho, jak to mají rádi Němci: do prdele.

Projížděli jsme městem kolem nákupních středisek v americkém stylu. Všude byli rekreační běžci v teniskách značky Nike, Russel Athletic a Everlast. Všechny pouliční značky a vývěsky byly v angličtině. Jediný náznak, že nejsem v nějakém městečku ve Státech, možná někde na severu východního pobřeží, byly všechny ty mercedesy prohánějící se kolem – dokonce i taxíky byly mercedesy. K-town byl větší, než jsem čekal, ne že bych věnoval moc času přemýšlení o jeho velikosti. Vyhnuli jsme se městskému centru, tvořenému obvyklou sbírkou středně vysokých prosklených kancelářských budov, a projeli oblastí osídle-

nou obrovskými skladišti americké armády. Pokoušel jsem se vymyslet, kde začít s vyšetřováním, ale marně. Konečně Mastersová zpomalila. Zabočili jsme do ulice lemované stromy a začali hledat místo na zaparkování. „Tady je to,“ řekla a přirazila k chodníku.

Vystoupil jsem a vzal si tašku ze zadního sedadla. Mastersová přešla přes ulici a došla k tabulce oznamující *Pension Freedom, příslušníci americké armády jsou obsluhováni s úsměvem*. Zajímalo by mě, kolik amerických vojáků pobavil bezděčně starobylý jazykový obrat. Následoval jsem majora a vystoupal po čtyřech schodech do vstupní haly. Místo bylo cítit dezinfekcí a párky. Nebyla to úplně nepříjemná kombinace. Vysoká hranatá frau s blond vlasy, které začínaly šedivět u kořínků, prošla dveřmi za pultem. Měla široká ramena a stěží se dveřmi protáhla. Nebyla nijak zvlášť potěšená, že nás vidí, ale ani rozladěná. Lhostejná, tak se dal popsat její přístup. Kdyby ji někdo v budoucnu požádal, aby mě popsala, nemyslím, že by to dokázala. To mi vyhovovalo. Pokud budu anonymní, budu moct odcházet a přicházet nepozorován, žádné otázky.

„*Morgen*,“ pozdravila Mastersová. „Měla by tu být rezervace na jméno Cooper.“

Frau se poradila s obrazovkou svého počítače a přitakala. Postrčila přes pult kartu, kde byla všechna má data už vyplněná, a požádala mě, ať to podepíšu. Já poslechl a oplátkou jsem dostal klíč spolu s půl tuctem vizitek penzionu.

„Žádné kouržení na těch pokojích. Máme detektory. Pokoj trži nula trži. Tržetí patro, vpravo,“ sdělila mi frau s dechem, z něhož byly cítit vuřty, a kývla směrem k úzkému výtahu z padesátých let naproti pultu.

„Zajdu si dát tady kousek v ulici kafe,“ prohlásila Mastersová. „Jo, než zapomenu, budete potřebovat tohle.“ Podala mi velkou obálku. „Vaše CAC karta pro volný vstup – pro vstup a odchod z Ramsteinu. Najdete tam mobil a pager a taky magnetickou kartu umožňující vstup do OSI na základně. Uvidíme se, řekněme, za dvacet minut.“

Otočila se a odkráčela, než jsem mohl navrhnout alternativní plán. Recepční také vyklouzla. Vrátila se zřejmě ke svému bratwurstu. Byl jsem sám ve foyer s taškou obsahující čtyři páry spodního prádla a ponožky, náhradní košili a zubní kartáček, který jsem se bál použít. Upřímně řečeno, nebyl jsem rád, když mi někdo říkal, co mám dělat, což u vojáka může vypadat divně. Obzvlášť mi vadilo, když mnou šiboval důstojník se stejnou hodností. A tak jsem vyšel ven.

Dobře, potřeboval jsem sprchu, ale nejvíc ze všeho jsem potřeboval zubaře nebo alespoň nějaký silný lék proti bolesti. Deodorant by taky přišel vhod, a nějaká ústní voda. Uvažoval jsem, že bych si možná mohl vypláchnout ústa. A taky jsem potřeboval auto. Docházelo mi, že zástupce generála Scotta bych neměl vyslyšet jako prvního. Tahle pocta patřila vyšetřovateli leteckých havárií. A taky jsem chtěl mluvit s osobou, o kterou si dělali všichni starosti, ale zřejmě ne kvůli tomu, že jí zabili manžela, nýbrž proto, kdo byl její otec.

Našel jsem turistickou kancelář a vzal si mapu K-townu. Zeptal jsem se ženy za pultem na nejbližšího zubaře, a ona mi sdělila, že otevírá v 9.00, čímž potvrdila to, co řekla Mastersová. Pořád mi ještě zbývalo půl hodiny. Našel jsem lékárnu a koupil si nejsilnější volně prodejné analgetikum.

Další zastávkou byl Hertz. Vypůjčil jsem si mercedes – co jiného? – a mapu Porýní-Falce, spolkové země, v níž jsem se ocitl. Než jsem se posadil za volant, začal lék proti bolesti působit – díky bohu – což mi konečně umožnilo soustředit se na práci. Jel jsem po silnici, sledoval jsem vlastní stopy zpět do Ramsteinu, nervózně se probíral zprávou Mastersové, kterou jsem během čtení mačkal na volant. Tři kilometry za hranicí Kaiserslauternu pípl pager. KDE JSTE? Stálo na něm. Vypnul jsem ho. Za pár vteřin začal zvonit mobil. Uvažoval jsem, že ho vypnu také, ale rozhodl jsem se kouknout, co se děje

„Majore, co děláte?“ ptal se hlas na druhém konci.

„Řídím. Jezdí tady po levé straně cesty, nebo po pravé?“

„Cože?“

„Jsem na cestě do Ramsteinu. Víím, že to zní jako název písničky v starém filmu Boba Hopea, ale –“

„Zvláštní agente Coopere, domluvili jsme se, že na mě počkáte ve vstupní hale.“

„Ne, vy jste se na tom domluvila, ale nevím přesně s kým. Jo, půjčil jsem si mercedes, podobný jako je ten váš, jen mladší. Myslím, že mám raději chevrolet.“ Někdy lidi dráždím, zvlášť když to dělám záměrně, a toto byl jeden z těch případů. Bylo zřejmé, že mě tady Mastersová nechce, pravděpodobně proto, že si myslí, že je víc než schopná to vyřešit sama. Chovala se ke mně jako k osině v zadku, a k tomu jsem měl výhrady, protože mě vůbec neznala. A bez ohledu na tato interpersonální pozorování jsem z její zprávy zjistil, že její vyšetřování vůbec nikam nevedlo. Všechno bylo pečlivě a čistě napsáno, všechna slovesa byla správně časována, ale celek naprosto postrádal jakoukoliv představivost nebo intuici. Prostě to nepochopila. Scott byl mrtvý, ale velká otázka, kterou měl každý na jazyku, zněla, jestli mu někdo napomohl, i když nikdo nebyl ochotný tuto možnost vyslovit nahlas, kromě Gruyerové, a ta to připustila tím, že mě sem poslala. Mastersová kladla otázky a lidé na ně odpovídali, ale nezdálo se, že by zkoumala odpovědi.

„Máte schůzku s generálporučíkem von Koeppenem za patnáct minut,“ naléhala Mastersová.

„Jenže já se ještě neosprchoval ani neholil a pořád ještě na sobě mám včerejší netermální prádlo.“

Ticho.

Uvažoval jsem, jestli patří k tomu typu, který používá mlčení jako zbraň, aby udržel partnera v lajně. Což není můj typ ženské. „Tak jo,“ uvolil jsem se a snažil se o lehký a radostný tón. „Spojím se s váma později.“ Nečekal jsem na odpověď. Ukončil jsem hovor a vypnul mobil. To je samozřejmě proti předpisům. V našem podnikání lidi znervózní, když vás nemůžou kontaktovat čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu. Otevřel jsem přihrádku, hodil telefon dovnitř a zase ji zavřel.

Zkrátka jsem odbočil z dálnice na kontrolní stanoviště. Stráž-

ný přejel mou CAC kartu takovou tou přenosnou věčičkou a zkontroloval, jestli jsem v reálném životě tak hezký jako na fotografii. Spokojeně mi poděkoval a odmávl mě. Než jsem odjel, zeptal jsem se na cestu k hangáru B 3. Ramstein je, jak už jsem říkal, obrovské zařízení a on musel zajít dovnitř, aby se poradil s mapou. Vrátil se za chvíli s fotokopií nákresu základny. Přes papír se k hangáru vinula čára namalovaná modrým inkoustem.

O deset minut později jsem zaparkoval před svým cílem. Do B 3 by se klidně vešla dvě, možná tři fotbalová hřiště. Byl *tak* velký, že se vlastně nedalo říct jak velký. Došel jsem k bočním dveřím a vedle té budovy se cítil jako trpaslík. Velká světla u stropu osvětlovala vnitřek. Uvnitř parkovalo několik C-5 Galaxy, což jsou dopravní letadla velikosti Boeingu 747. Zastavil jsem jednoho letce a zeptal se na další cestu. Ukázal do nejbližšího kouta hangáru.

Po chvíli jsem našel, co jsem hledal. Místo uzavřené plastovými zástěnami a páskou. Cedule varovaly, že je sem vstup zakázán a povolen je pouze oprávněným osobám. Udělal jsem to, co každý vyšetřovatel hodný své mzdy – usoudil jsem, že se mě ty cedule netýkají. Roztáhl jsem zástěny a nakoukl dovnitř. Na zemi ležely rozložené zbytky toho, co byl, jak jsem předpokládal, větroň generála Scotta – v podstatě všechny kousky, i ty nejmenší. Letadlo narazilo do země takovou silou, že doslova vybuchlo. Nejméně tucet lidí se těmi kousky probíral a zapisoval je. Byl to mamutí úkol. Jen málo součástek zůstalo nedotčeno.

Došel jsem k tomu, co bývalo kabinou. Tam byla na úlomcích spousta zaschlé krve. Lidské tělo je vlastně jen velký vak vody. Když narazí na zem rychlostí větší než dvě stě čtyřicet kilometrů v hodině, rozprskne se.

„Jste tu správně, kamaráde?“ ozval se za mnou hlas. Muž měl na sobě uniformu majora Královského letectva, jen jeho přízvuk byl asi tak anglický jako ten můj. Přízvuk jsem rozpoznal jen díky jednomu úkolu v Afghánistánu, kde byly rozmístěny